

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriłło

w sprawie z odwołania M.P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Zabrze

o prawo do emerytury,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w dniu 24 października 2023 r.,

skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 29 czerwca 2022 r., sygn. akt III AUa 14/21,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2. zasądza od M.P. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń
Społecznych Oddziału w Zabrze tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego kwotę 240 (dwieście czterdzieści)
złotych z ustawowymi odsetkami za czas po upływie tygodnia
od dnia doręczenia zobowiązanemu orzeczenia do dnia zapłaty.**

(J.K.)

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Katowicach wyrokiem z 29 czerwca 2022 r. oddalił apelację M. P. od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z 2 listopada 2020 r., oddalającego wniesione przez niego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Zabrze z 10 stycznia 2020 r. odmawiającej M. P. przyznania prawa do emerytury na podstawie art. 184 w związku z art. 39 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, uznając, że do dnia 1 stycznia 1999 r. ubezpieczony nie osiągnął 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, równocześnie na dzień

złożenia wniosku wykazał 8 lat 5 miesięcy i 26 dni pracy wykonywanej pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, co pozwoliłoby obniżyć wiek emerytalny o 4 lata, jednak ubezpieczony nie osiągnął wymaganego wieku 61 lat.

W wywiedzionej od powyższego orzeczenia skardze kasacyjnej odwołujący się, zaskarżając wyrok Sądu Apelacyjnego w całości, podniósł zarzut naruszenia prawa materialnego, a mianowicie: 1) art. 46 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, przez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że aby ubezpieczony mógł skutecznie ubiegać się o przyznanie mu prawa do emerytury z tytułu pracy górniczej w obniżonym wieku, musi osiągnąć wiek emerytalny 61 lat nie później niż w dniu 31 grudnia 2008 r., podczas gdy wykładnia celowościowa powołanego przepisu nakazywałaby przyjąć, iż prawo do tego świadczenia nabywane jest w dniu ukończenia wieku emerytalnego w razie spełnienia pozostałych przesłanek przewidzianych przepisem do dnia 31 grudnia 2008 r.; 2) art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, przez jego niezastosowanie (w związku z art. 46 ustawy) i przyjęcie, że nie osiągnięcie powszechnego wieku emerytalnego do dnia 31 grudnia 2008 r. wyłącza prawo do korzystania z dobrodziejstwa art. 39 tej ustawy; 3) art. 46 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, przez jego niezastosowanie i przyjęcie, że ubezpieczony nie nabył prawa do emerytury z tytułu pracy górniczej w obniżonym wieku; 4) art. 184 w związku z art. 39 w związku z art. 46 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, przez jego niezastosowanie i przyjęcie, że art. 46 ustawy - mimo odesłania w treści do brzmienia jej art. 39 - wyłącza możliwość skorzystania z dobrodziejstwa art. 184 ustawy.

Z powołaniem się na powyższe zarzuty odwołujący się wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do rozpoznania, a także o zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych oraz opłaty skarbowej od złożonego w sprawie pełnomocnictwa.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na wystąpienie w sprawie dwóch istotnych zagadnień prawnych. Zagadnienia te dotyczą dopuszczalności i zakresu stosowania art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w przypadku ubezpieczonych ubiegających się o emeryturę z tytułu pracy górniczej w obniżonym wieku na mocy art. 46 ustawy. Zdaniem odwołującego

się, z brzmienia art. 46 ustawy wynika, że reguluje on prawo do emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po 31 grudnia 1948 r., a przed 1 stycznia 1969 r. na warunkach określonych między innymi w art. 39 ustawy. Natomiast przepis art. 39 ustawy należy interpretować łącznie z art. 184 ustawy, co prowadzi do wniosku, że art. 184 ustawy powinien mieć zastosowanie także w sprawach o emerytury z art. 46 ustawy, przez powiązanie go z art. 39 ustawy.

Nadto, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ w toku postępowania apelacyjnego i podejmowanych przez Sąd drugiej instancji czynności decyzyjnych związanych z wydaniem zaskarżonego orzeczenia nie doszło do zrealizowania w pełnym zakresie ani funkcji rozpoznawczej (niewyjaśnienie wszelkich okoliczności sprawy), ani funkcji kontrolnej tego sądu.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania; ewentualnie wniósł o jej oddalenie w całości, a także o zasądzenie na rzecz ZUS kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna, jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. i tylko w przypadku przekonania Sądu Najwyższego przez skarżącego, za pomocą jurydycznej argumentacji, że zachodzi publicznoprawna potrzeba rozstrzygnięcia sformułowanego w skardze zagadnienia prawnego przy jej merytorycznym rozpoznawaniu.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozpatrzenie przyczyni się do rozwoju prawa i jurejurisprudencji i będzie miało znaczenie nie tylko do oceny konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także przy rozstrzyganiu innych podobnych spraw. Zagadnienie to musi przy tym rzeczywiście występować w sprawie i mieścić się w zakresie problematyki, która podlega badaniu w postępowaniu kasacyjnym. Prezentacja tej przesłanki przysądu nie polega jedynie na sformułowaniu problemu prawnego bazującego na przepisach powołanych w podstawie skargi kasacyjnej. Konieczne jest przedstawienie odpowiedniego wyводу jurydycznego, wykazującego nie tylko zasadność preferowanego przez skarżącego sposobu rozstrzygnięcia zagadnienia, ale także wadliwość rozwiązania postawionego problemu przez Sąd drugiej instancji przy wykorzystaniu zapatrywań prawnych wyrażonych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, opartych na poczynionych w sprawie jednoznacznych i stabilnych ustaleniach faktycznych, wiążących Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Skarżący ma w tym zakresie obowiązek wywiedzenia i uzasadnienia występującego w sprawie problemu prawnego w sposób zbliżony do tego, jaki przyjęty jest przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepublikowane). Samo zaś zagadnienie prawne, w formie pytania sformułowanego w taki sposób, by możliwe było rozstrzygnięcie stawianych przez skarżącego wątpliwości, musi w swej treści zawierać odwołanie do przepisu lub przepisów prawa, na tle których takie zagadnienie powstaje i przedstawiać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne”. Nie można przy tym zasadnie twierdzić, że w sprawie

występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy we wcześniejszym orzecnictwie wyraził swój pogląd w podnoszonej kwestii, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające jego zmianę (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 sierpnia 2014 r., I UK 64/14, niepublikowane; z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158 oraz z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51). Istotne jest przy tym, aby problem prawny, ujęty w skardze kasacyjnej, dotyczył kwestii decydującej o rozstrzygnięciu sprawy. Nie może być bowiem dla niej prawnie obojętny. Innymi słowy, w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne tylko wtedy, kiedy wynik sprawy uzależniony jest od interpretacji przepisów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 września 2005 r., I PK 98/05, OSNP 2006 nr 15-16, poz. 243 i z dnia 29 czerwca 2001 r., I PKN 33/01, OSNP 2003 nr 9, poz. 228).

W razie powołania przesłanki przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr

490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134).

Sąd Najwyższy zauważa, że skarżący łączy oczywistą zasadność skargi kasacyjnej z wystąpieniem istotnego zagadnienia prawnego. Tymczasem, już tylko z samej przedstawionej wyżej istoty ustawowych przesłanek przedsądu przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. wynika, że co do zasady nie mogą one występować jednocześnie. Jeżeli bowiem w sprawie rzeczywiście występuje istotne zagadnienie prawne, od którego rozstrzygnięcia zależy wydanie prawidłowego orzeczenia co do istoty sprawy, to z natury rzeczy ewentualny błąd orzeczniczy popełniony przez Sąd drugiej instancji nie może mieć charakteru oczywistego i podstawowego. Z kolei skarga kasacyjna nie może być uznana za oczywiście uzasadnioną, jeżeli o występowaniu tej przesłanki miałoby świadczyć naruszenie przepisów prawa, których wykładnia nasuwa tak duże wątpliwości, że konieczne jest ich wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy w ramach sformułowanego w tej sprawie zagadnienia prawnego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2011 r., II PK 247/10, LEX nr 1274964).

Odwołujący się nie wykazał istnienia żadnej z powołanych przesłanek przedsądu.

Odnosząc się do sformułowanego przez skarżącego istotnego zagadnienia prawnego, godzi się podkreślić, że twierdzenie o jego występowaniu jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących owo zagadnienie. Te zależności nie zachodzą w przedmiotowej sprawie. Na sformułowane przez autora skargi kasacyjnej pytania dotyczące dopuszczalności i zakresu stosowania art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w przypadkach ubezpieczonych ubiegających się o emeryturę z tytułu pracy górniczej w obniżonym wieku na mocy art. 46 ustawy, odpowiedź znajdziemy w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Budząca wątpliwości ubezpieczonego interpretacja spornych przepisów doczekała się wykładni sądowej, zatem została wyjaśniona w judykaturze i nie stanowi obecnie istotnego zagadnienia prawnego.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 kwietnia 2016 r., I UK 151/15 (LEX nr 2050671), podkreślił, że art. 46 i art. 184 ustawy emerytalnej stanowią autonomiczne i odrębne względem siebie podstawy nabycia prawa do emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po 31 grudnia 1948 r., a przed 1 stycznia 1969 r.

Artykuł 184 ustawy emerytalnej odnosi się do ubezpieczonych, którzy do dnia wejścia w życie tej ustawy (1 stycznia 1999 r.) nie osiągnęli jeszcze wymaganego wieku, o którym stanowią: art. 32, art. 33, art. 39 i art. 40, lecz w całości spełnili do tej daty ustawowo określone wymagania stażowe (tzw. ogólne i szczególne).

Natomiast art. 46 ustawy emerytalnej daje prawo do emerytury tym ubezpieczonym, którzy wszystkie warunki określone w art. 29, art. 32, art. 33 i art. 39 (wiek emerytalny oraz staż emerytalny) spełnili do 31 grudnia 2008 r. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2014 r., II UK 43/14, LEX nr 1738487).

Skoro oba przywołane wyżej przepisy normują odmienną materię, to nie ma między nimi konfliktu, który wymagałby zastosowania reguły kolizyjnej porządku czasowego (chronologicznej), o której wywodzi skarżący.

Zatem art. 46 (w związku z art. 32) nie "uchyla" stosowania art. 184 w zakresie daty, do której należy spełnić warunki stażowe. W rezultacie warunkiem nabycia prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy emerytalnej jest spełnienie do dnia 1 stycznia 1999 r. wymagań stażowych, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2 tego artykułu (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2007 r., II UZP 14/06, OSNP 2007 nr 13-14, poz. 199 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 18 lipca 2007 r., I UK 62/07, OSNP 2008 nr 17-18, poz. 269 i z dnia 26 lipca 2007 r., II UK 285/06, OSNP 2008 nr 17-18, poz. 270).

Z kolei przesłanką prawa do emerytury na podstawie art. 46 (w związku z art. 32) ustawy emerytalnej jest spełnienie wszystkich jej warunków (w tym wieku emerytalnego) do dnia 31 grudnia 2008 r.

W tym zakresie należy podzielić stanowisko Sądu Najwyższego przedstawione w wyroku z dnia 16 czerwca 2011 r., III UK 217/10 (LEX nr 950438), zgodnie z którym wnioskodawca, urodzony po dniu 31 grudnia 1948 r., należy do tej kategorii ubezpieczonych, w stosunku do której ustawodawca, w ramach

"wygaszania dotychczasowych uprawnień z uwzględnieniem zasad łagodnej ewolucji", przewidział wprawdzie możliwość nabycia uprawnień emerytalnych na zasadach dotychczasowych, jednakże wyłącznie na podstawie szczególnych uregulowań mających charakter przejściowy i wyjątkowy. Dał temu wyraz w art. 46 ustawy emerytalnej. Przepis ten jest przejściowy w tym sensie, że dotyczy wąskiej grupy ubezpieczonych, gwarantując im prawo do wcześniejszej emerytury (zob. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2009 r., I UK 243/08, LEX nr 571847). Celem takiej regulacji jest osłabienie niedogodności wynikających z nowego systemu dla osób, które nabywały ekspektatywę emerytury w starym systemie. Takie ukształtowanie uprawnień jest następstwem zaaprobowanej w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego reguły, że wprowadzony ustawą emerytalną nowy system świadczeń emerytalnych przewiduje wprawdzie przejściowe utrzymanie przywilejów dotyczących możliwości nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, ale co do zasady odnosi się tylko do tych ubezpieczonych, którzy w dniu wejścia w życie tej ustawy (1 stycznia 1999 r.) osiągnęli, bez względu na płeć, wiek co najmniej 50 lat, a więc urodzili się nie później niż w dniu 31 grudnia 1948 r. Odstępstwo od tej zasady dotyczące osób, które urodziły się w latach 1949 - 1968, jest zaś obwarowane kolejnymi warunkami (między innymi polegającymi na spełnieniu przesłanek nabycia prawa do emerytury do dnia 31 grudnia 2008 r.) i stanowi wyraz "stopniowego wygaszania dotychczasowych uprawnień z uwzględnieniem zasad łagodnej ewolucji" (por. wyroki Trybunału Konstytucyjnego: z dnia 22 czerwca 1999 r., K 5/99, OTK ZU 1999 nr 5, poz. 100; z dnia 4 stycznia 2000 r., K 18/99, OTK ZU 2000 nr 1, poz. 1).

Cechami relewantnymi dla tej regulacji (art. 46) jest: urodzenie się w okresie od 1949 r. do 1968 r., nieprzystąpienie do otwartego funduszu emerytalnego oraz ukończenie wieku emerytalnego, o którym mowa w art. 39 ustawy, do końca 2008 r.

Taką też wykładnię powołanych wyżej przepisów przyjął Sąd drugiej instancji, dzieląc ustalenia faktyczne oraz ich ocenę prawną dokonaną przez Sąd pierwszej instancji.

Z wiążących ustaleń sądowych wynika, że organ rentowy wydając zaskarżoną decyzję, przyjął za udowodnione przez ubezpieczonego na dzień 1 stycznia 1999 r. 20 lat i 5 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 8 lat, 5

miesiący i 26 dni pracy w szczególnych warunkach określonej w art. 50c ust. 1 ustawy o FUS., obniżając wymagany dla odwołującego się wiek emerytalny o 4 lata, tj. do 61 roku życia. Ubezpieczony wiek ten osiągnął 24 lutego 2020 r.

Sąd Apelacyjny uznał, że prawo ubezpieczonego do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym można rozważać albo w świetle art. 184 w związku z art. 39 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, albo w świetle art. 46 w związku z art. 39 tej ustawy, nie ma jednak żadnej podstawy do uwzględnienia wniosku o próbę ustalenia prawa do tego świadczenia na podstawie art. 184 w związku z art. 46 w związku z art. 39 ustawy, gdyż w szczególności ani art. 46, ani art. 184 ustawy nie stwarzają ku temu podstaw. Przepisy te nie odsyłają wzajemnie do siebie, kreując całkowicie odmienne przesłanki do uzyskania prawa do emerytury. Przepis art. 184 ustawy określa dzień wejścia w życie tego aktu jako datę, do której spełnić należy wyłącznie przesłanki stażowe (okres zatrudnienia w szczególnych warunkach oraz rozmiar okresów składkowych i nieskładkowych), zaś samo uzyskanie prawa do emerytury nastąpi dopiero po uzyskaniu wieku emerytalnego (w przypadku ubezpieczonego - obniżonego według reguł wynikających z art. 39), jednak daty granicznej uzyskania tego wieku emerytalnego przepis art. 184 nie ogranicza. Natomiast aby uzyskać prawo do emerytury na podstawie art. 46 ustawy o FUS, należy wszystkie przesłanki, łącznie z wiekiem emerytalnym, spełnić do określonej tym przepisem daty, to jest do 31 grudnia 2008 r. M. P., aby uzyskać prawo do emerytury na podstawie art. 184 w związku z art. 39 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, musiałby zgodnie z art. 184 ust. 1 pkt 2, wykazać na dzień 1 stycznia 1999 r. co najmniej 25 lat składkowych i nieskładkowych, którego to wymogu niewątpliwie nie spełnia. W konsekwencji, nawet po uzyskaniu obniżonego wieku emerytalnego 61 lat (zgodnie z art. 184 ust. 1 w związku z art. 39 ustawy), nie mógł na tej podstawie nabyć prawa do emerytury.

Z kolei w świetle art. 46 w związku z art. 39 ustawy (z mocy art. 46 ust. 1 pkt 2) wszystkie warunki do uzyskania emerytury, określone w art. 39, a zatem także osiągnięcie obniżonego wieku emerytalnego, wnioskodawca musiałby spełnić do dnia 31 grudnia 2008 r., którego to warunku odwołujący się również nie spełnił, skoro obniżony o 4 lata wiek emerytalny (tj. 61 rok życia) osiągnął 24 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy stoi na stanowisku, że wniesiona w niniejszej sprawie skarga kasacyjna nie może być uznana za oczywiście uzasadnioną. W tym zakresie skarżący neguje przyjętą przez Sąd odwoławczy ocenę prawa wnioskodawcy do świadczenia emerytalnego, wysuwając własną wykładnię spornych przepisów, która nie znajduje uzasadnienia. Sąd drugiej instancji nie naruszył zaś przepisów prawa materialnego, gdyż dokonał ich prawidłowej subsumcji do ustalonego stanu faktycznego, przyjmując, że wnioskodawca nie spełnia przesłanek uprawniających go do przyznania prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym dla górników legitymujących się stażem górniczym ani z art. 184 ust. 1 w związku z art. 39 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (wobec niespełnienia warunku stażu), ani do emerytury z art. 46 w związku z art. 39 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (wobec niespełnienia warunku wieku). Subiektywne przekonanie skarżącego o słuszności swoich racji jest niewystarczające dla wykazania tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jaką jest jej oczywista zasadność, ponieważ pojęcie to mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wskazania zarówno przepisów, które zostały naruszone, jak i takiego ich naruszenia, które będzie zauważalne bez wgłębiania się w tekst przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia.

Wobec niewykazania przez skarżącego powołanych przesłanek przedsądu, Sąd Najwyższy z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, zaś o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął stosownie do art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 9 ust. 2 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.).

[a!]

